

РЕШЕНИЕ

№ 5590

гр. София, 16.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **5338** по описа за **2020** година докладвано от съдия Деница Митрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – 228 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1, изр. 2 от ЗАНН

Образувано е по повод на касационна жалба с вх. № 17380 от 16.06.2020г. по описа на Административен съд – София град и вх. № 1024055 от 29.05.2020 г. по описа на Софийски районен съд, подадена от Териториална дирекция на НАП – С. /ТД на НАП/, чрез юрк. Г. срещу решение без номер от 22.04.2020 г., постановено по НАХД № 14559/2019 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 1 - ви състав, с което е отменено наказателно постановление (НП) № 455646 - F499243 от 06.08.2019г., издадено от касатора, с което на [фирма], на основание чл. 5, ал.1 от Закона за ограничаване плащанията в брой /ЗОПБ/ вр. чл.3, ал.1, т.2 от ЗОПБ, е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 80 000 лева.

Срещу така постановеното решение е постъпила в срок касационна жалба от ТД на НАП - С. с която се иска неговата отмяна като неправилно поради нарушение на материалния закон и необоснованост. Излагат се съображения, че НП, предмет на производството пред Софийския районен съд, е издадено при спазване на административнопроизводствените правила и материалния закон. Твърди се, че неправилно СРС е приел, че не е приложен правилно материалния закон, тъй като всяко едно от плащанията доколкото самостоятелно осъществява състав на административно нарушение подлежи на отделно санкциониране, като за всяко от тях

следвало да бъде определено отделно наказание. По никакъв начин не били нарушени правата на жалбоподателя и той не бил ощетен. Посочената административна санкция била дадена в общ размер, като в НП изрично било посочено, че същата била формирана като общ сбор от санкциите на 17-те на брой описани нарушения. В съдебно заседание, касаторът редовно призован се представлява от юрк. Г., който поддържа жалбата и моли оспорваното решение да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Ответникът – А. -Б.“ О., редовно призован, чрез адв. З. в писмен отговор, депозиран на 17.06.2020г. пред СРС излага подробни съображения за неоснователност на касационната жалба. Моли жалбата да бъде отхвърлена, а решението на СРС да бъде оставено в сила. Претендира присъждане на разноски, съгласно приложен списък. В допълнителни писмени бележки, депозирани на 24.09.2020г. излага подробни съображения в подкрепа на твърденията си.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор К., счита касационната жалба за основателна, а решението на СРС за неправилно и незаконосъобразно.

Административен съд София – град, 9 – ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните, и обсъди както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа страна: на 15.07.2019г. на [фирма] бил съставен АУАН за това, че при извършена проверка било констатирано, че по повод сключен договор за заем от 03.12.2018г. между дружеството, в качеството му на заемодател, и И. П., в качеството му на заемател, като заемната сума била в размер на 160 000 лева, била изплатена в брой съгласно 17 броя разходни касови ордери за периода от 04.12.2018г. до 28.12.2018г. на равни вноски в размер на 9 400 лева, като било прието, че по този начин [фирма] било осъществило със 17 деяния продължавано нарушение на чл.3, ал.1, т.1 от ЗОПБ. Въз основа на така съставения АУАН било издадено и атакуваното НП, с което при идентичност на описанието на нарушението и правната му квалификация, на основание чл.83, чл.53 и чл.27 от ЗАНН, на [фирма] била наложена имуществена санкция в размер на 80 000 лева, за нарушение на чл.3, ал.1, т.2 вр. чл.5, ал.1 от ЗОПБ.

Въз основа на така установената фактическа обстановка от районният съд е обоснован извод за незаконосъобразност на НП като издадено при допуснато нарушение на чл.18 ЗАНН. В АУАН и в НП били описани седемнадесет различни нарушения на ЗОПБ, за които е следвало да се наложат отделни наказания, но въпреки това в НП е обективизирана само една санкция, без същата да може да бъде отнесена към което и да е от отделните нарушения, което от своя страна нарушава правото на защита на санкционираното лице.

Касационната жалба е допустима, предвид обстоятелството, че е подадена от активно легитимирано лице в законоустановения 14 – дневен срок от съобщаването му на обжалваното съдебно решение.

Разгледана по същество касационната жалба се явява неоснователна.

За да постанови атакуваното съдебно решение, СРС правилно е приел, че е допуснато нарушение на чл.18 ЗАНН, което само по себе си е достатъчно основание за отмяна на НП. Съгласно разпоредбата на чл. 6 от ЗАНН, административно нарушение е всяко противоправно деяние, което може да бъде действие или бездействие. Посочената легална дефиниция изключва тълкуване, че деянието представлява съвкупност от

повтарящи се действия, всяко едно от които осъществява състав на административно нарушение. В ЗАНН не е уредена изрично усложнената противоправна дейност, аналогично на чл. 26 НК; като в разпоредбите на ЗАНН, определящи административното нарушение не се препраща към този текст от кодекса, а само по изрично посочените в чл. 11 от ЗАНН въпроси - на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита, и то доколкото не е предвидено друго. Съгласно изричната разпоредба на чл. 18 от Закона за административните нарушения и наказания, когато едно лице извърши няколко отделни нарушения, се налагат отделни наказания за всяко едно от тях. В административнонаказателната отговорност не се прилагат разпоредбите на чл. 23 - 26 НК. В този смисъл са и мотивите по т. 8 от Тълкувателно решение № 77 от 29.11.1984 г. по НД 68/1984 г. на Върховния съд.

Разпоредбата на чл. 18 от ЗАНН е императивна и гарантира правото на привлечения към административнонаказателна отговорност да разбере за кое конкретно нарушение му е наложено административно наказание, както и възможността съдът да провери относимостта на фактическите обстоятелства при извършване на нарушението към приведената в действие санкционна норма. Неспазването ѝ води до порок от категорията на съществените, който във всички случаи е предпоставка за отмяна на НП.

По изложените съображения решението на СРС следва да бъде потвърдено.

При този изход на спора касаторът следва да бъде осъден да заплати на ответника по касация разноски за настоящата инстанция в пълния претендиран размер от 2400,00 лв. и се остави без уважение възражението за прекомерност, тъй като адвокатското възнаграждение е определено изцяло при съобразяване предписанията на с чл. 18, ал.2 вр. чл. 7, ал.1, т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал.2, предложение 1 от АПК, Административен съд София – град, 15 – ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА постановеното по НАХД № 14559 от 2019 г., решение без номер от 22.04.2020 г. на Софийски районен съд, НО, 1 състав.

ОСЪЖДА ТД на НАП да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК] сторените съдебно-деловодни разноски в размер на 2400,00 лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.